

de 72 eller de 115 eller de 38 Punkter, eller hvor mange det kan være, i hvilke Fivantsloven er undergaaet Forandring; men jeg taler om selve det System, selve dette Princip, Landstinget denne Gang har viist i Gjærningen at ville gennemføre, idet det ikke har nøjedes med at modtage Finantsloven, som den kom fra vor Gaard, men for Alvor har gjort saadanne Ændringer deri, om hvilke vi kunne vide, at selv om vi sige her, at Folkethinget ikke viger tilbage, hvare Landstinget vistnok ikke med de Ord: „Heller ikke vi vige tilbage“, men saaledes: „Det, I have budt os, kunne vi ikke modtage; og ville vi ikke modtage.“ Dette vil jo imidlertid blive et Spørgsmaal, som Landstinget selv komme til at besvare. Men de Herrer gaa ud fra den Forudsætning, at der vil komme et saadant Svar; de ønske denne Konflikt, og de kunne kun ønske den, thi ellers vilde deres Fremgangsmaade ikke være forstandig — og det forudsætter jeg, at den er — ikke være stemmende med de Niemed, de Formaal, de Herrer have. Det, som de i Dieblisset ere i Færd med at gjøre, er at realisere den Plan, som de have udtalt allerede i 1870. Da de i 1870, efter at det daværende Ministerium Holstein var dannet, samlede dem fra de forskjellige Fraktioner til et „forenet“ Parti, udstedte de Herrer en offentlig Kundgjørelse, i hvilken de sagde, at Ministeriet var sammensat af Mænd af en anden Karakter og Farve end Folkethingets Flertal, og De søiede da til: „Dvor besynderligt dette end synes, kunde det dog ikke komme os uventet, thi hvad man i konstitutionelle Stater forstaar ved „Folkets Selvstyrelse“, er hos os endnu kun et Begreb, og der vil Tid til foe at naae videre.“ I 1870 var altsaa det parlamentariske System, Folkets Selvstyrelse, endnu kun et „Begreb“, og der skulde Tid til, for at føre det videre. Men endnu i selv samme Manifest gav de Herrer tillige tilkjende, at den Veie, ad hvilken Systemet skulde indføres, var denne, at man hævdede, hvad den Gang kaldtes „Folkethingets Hovedindflydelse paa Finantsloven“. I Stedet for nu at afvente Tidens og Erfaringens Indflydelse til at skaffe „Begrebet“ Indgang og Anerkjendelse, varede det heller ikke længere end en ganske kort Tid, før de Herrer praktisk bestræbte sig for at tvinge og presse Systemet igjennem. Allerede i Mai 1873 gjorde de Herrer Forsøg paa at vise Folkethingets Indflydelse paa Finantsloven derved, at De, efter at De selv havde afsluttet Finantsloven saaledes, som den skulde være, selv vilde stemme imod den ved 3die Behandling, og det var ikke saa meget langt fra, at denne Plan, der endnu, naar jeg ser tilbage paa den, forekommer mig at være en af de vildeste og uforstandigste Planer, noget Lands konstitutionelle Liv har at opvise, lykkedes. Da nu dette første Forsøg altsaa brast, hvad gjorde man saa næste Gang?

Saa begyndte man med at give tilkjende, at man vilde stemme imod Finantsloven ved 1ste Behandling. Vi fik da den bekendte Beslutning, der vedtoges her om end kun med et lille Flertal, og nogle Dage derefter negtede man virkelig at tage Finantsloven under Behandling. (Tauber og Flere: Nei!) So, det laader sig ikke benegte, at man negtede dens Overgang til 2den Behandling. (En Stemme: Det var ikke det Samme som at negte at behandle den!) Var det ikke det Samme? Hvorledes skulde man kunne tage Lovent under Behandling, naar man negtede den Overgang til 2den Behandling. Saa eksisterede den jo slet ikke mere. Det forekommer mig virkelig at være en høist mærkelig bogstavelig Fortolkning, jeg her hører, og jeg kan kun svare, at den Gang, De negtede Overgangen til 2den Behandling, bestræbte de Herrer ikke paa nogen Maade, at De virkelig vilde forkaste Finantsloven ved ikke at gaa ind paa dens Forvekselse, men De tilspøiede rigtignok senere, da det viste sig, at Experimentet havde været for stærkt, at det ikke skulde gjentages. Nu ere imidlertid de Herrer dog i Færd med at gjøre det samme Experiment, kun paa en i Formen forskjellig Maade, og De haabe, at det paa den Maade skal lykkes at hævde Folkethingets „grundlovmæssige Hovedindflydelse paa Finantsloven“; De tro, at De derved kunne tvinge Ministeriet bort fra dets Plads og gjøre et Skridt henimod Retningen af det folkelige Selvstyrelse. Det er Deres Maal, og det er jo muligt og maa indrømmes, naar man ser tilbage paa, hvad der er foregaaet i de senere Aar, at de Herrer behøve ikke at være ganske uden Gaad om, at det kan lykkes dem at styrte Regjeringen. Fællesudvalg have jo oftere viist sig at være en for Ministerierne saalig Institution. Mere end een Gang er det stet, at Fællesudvalg ere komne til Forlig, hvor det skulde synes meget vanskeligt for de forskjellige Ansuelser at finde hinanden, men hvor det da ogsaa kun er lykkedes derved, at man har offret Ministeriet paa den opnaaede Enigheds Alter. Jeg tror nu, at disse ministerflugende Fællesudvalg have været høist uheldige for vor politiske Udvikling. Jeg tror, at disse Opsvælgelser af Ministerier for at tilvejebringe en under alle Omstændigheder dog kun midlertidig og forbigaende Overenskomst mellem de to Thing, have været meget beklagelige. Derfor nærer jeg det Gaad, at det ikke vil gjentage sig, og det sætter jeg paa følgende Betragtning. Det var ved tidligere Leiligheder den væsentligste Svagbed hos Ministerierne, ikke at de havde Flertallet imod sig i dette Thing, men at de savnede en virkelig kraftig og sympatetisk Understøttelse i Landstinget (Udflydelse). De Herrer indrømme det, thi det er sagt, ogsaa fra deres egen Side, at de tidligere Ministerier ikke faldt for Flertallets Afstemninger her i Thinget, men for den Mangel paa Støtte, som de fandt i Landstinget (S. Jørgensen: Ikke alene) — ikke alene, naturligvis; havde der ikke